

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8224200111
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Krochtová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8224200111.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Krochtovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša, v spore žalobcu: Silverside Financial services, s.r.o., so sídlom Ružová dolina 6, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 51 179 172, zastúpený: VIVID LEGAL, s.r.o., so sídlom Plynárenská 7/A, 821 09 Bratislava, IČO: 36 807 915, proti žalovanej: A. B., nar.XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., o zaplatenie sumy 6.265,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 7Csp/2/2024-144 zo dňa 03.02.2025, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku II., ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a v súvisiacom výroku III. o trovách konania.

II. Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ a „súd“) zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 5.415,01 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 01.10.2022 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a právo na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán.

2. Súd svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3 a ods. 5, § 54 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“ a „zákon o spotrebiteľských úveroch“), čl. 10 ods. 2 písm. c) a g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zmenenej smernicou 2011/90, § 215 ods. 1 a § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Z dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 11.10.2021 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 141793744, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej pôžičku vo výške 6.500,- eur. Podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 96 mesačných splátkach v sume 124,67 eur, pri ročnej úrokovej sadzbe 17,10 %, RPMN 18,28 % a priemernej hodnote RPMN 12 %. Splatnosť prvej splátky bola určená na deň 25.11.2021 a termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na 25.10.2029. Podľa čl. V. zmluvy, Ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Ročná percentuálna miera nákladov sa počíta podľa vzorca v prílohe č. 2 k Zákonu o spotrebiteľských úveroch a na základe údajov platných v čase uzavretia tejto zmluvy. Celkové náklady spotrebiteľa predstavujú súčet úrokov za úver podľa tejto zmluvy.

Pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov sa vychádza z predpokladu, že (i) úver je poskytnutý v deň poskytnutia úveru a (ii) v dohodnutej výške (iii) úver sa až do jeho úplného splatenia úročí fixnou úrokovou sadzbou, (iv) zmluvné strany si riadne a v súlade so zmluvou budú plniť svoje povinnosti a (v) nedôjde k zmene splátkového kalendára. Výška ročnej percentuálnej miery nákladov je uvedená v článku II., bod 2. zmluvy.

4. Podľa rozsudku Súdneho dvora zo dňa 23.01.2025 vo veci C-677/23 sa Článok 10 ods. 2 písm. c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, zmenenej smernicou Komisie 2011/90/EÚ zo 14. novembra 2011, má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí nevyhnutne výslovne uvádzať dĺžku trvania zmluvy, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou určiť túto dĺžku. Článok 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, zmenenej smernicou 2011/90, sa má vykladať v tom zmysle, že: predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy.

5. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., a to predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, ktoré musia byť v zmysle rozsudku Súdneho dvora zo dňa 23.01.2025 vo veci C-677/23 výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy. Vzhľadom na uvedené súd posúdil predmetný úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch ako bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho bola žalovaná povinná vrátiť žalobcovi len poskytnutú sumu úveru vo výške 6.500,- eur. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná doposiaľ zaplatila žalobcovi sumu 1.084,99 eur, preto súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 5.415,01 eur, ktorá tvorí rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru 6.500,- eur a doposiaľ vrátenou sumou 1.084,99 eur bez úrokov a bez poplatkov spolu so zákonným úrokom z omeškania od 01.10.2022 (od vyhlásenia konkurzu) do zaplatenia. Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu, z vykonaného dokazovania súd zistil, že súčasťou formulárovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol čl. IX. Upozornenie na následky nesplácania, kde bola zakotvená zmluvná pokuta vo výške 10 % z dlžnej sumy od prvého dňa omeškania. V konaní zaťažovalo dôkazné bremeno žalobcu preukázať, že išlo o zmluvnú podmienku, ktorá bola individuálne dojednaná, čo žalobca nepreukázal. Zmluvná pokuta bola súčasťou úverových podmienok vopred pripravená na tlačive žalobcu, ktorú žalovaná žiadnym spôsobom nemohla ovplyvniť. Popri úrokoch z omeškania ide o duplicitnú sankciu pre žalovanú, čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

6. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca v konaní uplatňoval zaplatenie sumy 13.734, 62 eur a úspešný bol v sume 5.415,01 eur. Žalovaná mala v konaní väčší úspech, avšak zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, preto súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

7. Proti výrokom II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), g) a h) CSP.

8. K námietke o porušení práva na spravodlivý proces poukázala na skutočnosť, že výroky rozsudku súdu prvej inštancie boli pre neho absolútne prekvapivé, nakoľko súd sa v priebehu celého konania nezmenil o spornosti žalobcom uplatňovaného nároku, súd tak nedal priestor žalobcovi na vyjadrenie sa k skutočnostiam, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces. Dodal, že ak by mal v priebehu prvoinštančného konania o nich vedomosť a priestor sa k nim vyjadriť, učinil by tak. Okrem toho namietal nedostatok dôvodov súdneho rozhodnutia, čo nie je v súlade s princípom právnej istoty a predvídateľnosťou súdnych rozhodnutí.

9. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie videl najmä v tom, že súd neurčil v súlade so zákonom, ktoré skutkové tvrdenia strán považuje za sporné a ktoré za nesporné, čo považuje za zásadné pre ďalší procesný postup strán v kontradiktórnom sporovom konaní. Postup súdu je následne pre strany sporu a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný. Tieto závery sa následne primerane vzťahujú aj na predbežné právne posúdenie, ktoré je sudca povinný stranám a ich

zástupcom oznámiť pri prvom pojednávaní, pretože na jeho základe musí byť stranám a ich zástupcom dostatočne zrejmé, aký výrok rozhodnutia vo veci samej možno očakávať. V uvedenom prípade, je možné konštatovať, že súd prvej inštancie postupoval na pojednávaní v rozpore s ust. § 181 CSP, keďže obligatórne právne posúdenie vynechal, pričom stranám sporu iba oznámil, na základe ktorých ustanovení bude spor posudzovať. Uvedené nie je možné považovať za predbežné právne posúdenie. Žalobca ďalej namietal, že o skutočnosti, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere je v rozpore s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z., sa dozvedel až z odôvodnenia rozsudku, čo považoval za prekvapivé.

10. K námietke o nesprávnych skutkových zisteniach žalobca uviedol, že súd vychádzal pri rozhodovaní iba zo svojho názoru, ktorý neoprel o žiadne zákonné ustanovenie a ani o žiadnu relevantnú judikatúru a nesprávne zistil skutkový stav, keď pri rozhodovaní absolútne odignoroval skutočnosti vyplývajúce z predložených dôkazov. Za nesprávne skutkové zistenie považuje to, že zmluva neobsahuje predpísané náležitosti a skutočnosť, že súd prvej inštancie odkázal na rozhodnutie Súdneho dvora, ktoré sa zaoberalo problematikou predpokladov na výpočet RPMN. Vyslovil názor, že zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z., ako aj predpoklady potrebné pre výpočet RPMN, pričom v zmluve je tiež uvedená priemerná RPMN a RPMN vypočítaná v čase uzatvárania zmluvy, ako aj úroková sadzba úveru, odplata a tiež úroková sadzba pre prípad omeškania spotrebiteľa. Podľa jeho názoru z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva, aby jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy mal byť konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet, preto nie je možné zistiť, ktorý zo zákonom požadovaných predpokladov na výpočet mal absentovať. Súd nesprávne interpretoval rozsudok Súdneho dvora. Základným znakom záväznosti jeho rozhodnutí o prejudiciálnej otázke týkajúcej sa výkladu alebo platnosti európskeho práva je ich temporálny účinok, teda od ktorého okamihu dané účinky pôsobia. Toto pôsobenie tiež znamená, že ak rozhodnutie Súdneho dvora interpretuje úniový akt inak, ako bol rôznymi subjektami dovtedy vykladaný, tak musí byť dotknutý aplikovaný podľa nového výkladu, okrem prípadov, kedy by tieto účinky boli v rozpore s princípom právnej istoty a mali by vážne právne alebo ekonomické dopady na veľké množstvo právnych vzťahov, ktoré boli založené v dobrej viere. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smerníc v zásade vylúčený, vnútroštátny súd musí skúmať, či môže smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môže zákon č. 129/2010 Z. z. vykladať eurokonformne. Nesprávny výklad daného rozsudku súdom prvej inštancie ohrozuje princíp právnej istoty vzťahov vzniknutých pred vydaním tohto rozsudku, čo môže spôsobiť značné ekonomické dopady na viacero subjektov na finančnom trhu, ako aj v súkromnom sektore.

11. V rámci námietok o prípustnosti ďalších prostriedkov procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli v predmetnom konaní uplatnené, žalobca odkázal na argumenty použité pri namietaní práva na spravodlivý proces.

12. Nesprávne právne posúdenie žalobca videl v tom, že súd v konaní došiel k záverom, v ktorých chýba logika veci, ako aj myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k uvedeným záverom.

13. Žalobca s odkazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žiadal odvolací súd, aby v súlade s § 388 CSP zmenil napadnuté výroky tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zároveň prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a v prípade, že nie je dôvod na postup podľa ust. § 388 CSP, aby napadnuté výroky zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

14. Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a násl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo v súlade s § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove.

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie zdôvodnil v rozsahu, ktorý obstoí v konfrontácii s požiadavkami kladenými na kvalitu súdnych rozhodnutí. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie súdu prvej inštancie. Vzhľadom na to, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinštančné konanie a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku a len na doplnenie jeho správnosti dodáva:

18. Žalobca namietal porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za neodôvodnené a prekvapivé.

19. Podľa názoru odvolacieho súdu z rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou súd posúdil ako vzťah spotrebiteľský a keďže ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, túto podrobil ex offo súdnej kontrole, predmetom ktorej bolo posúdenie splnenia všetkých obligatórnych náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Z rozsudku celkom zreteľne vyplýva, že ratio decidendi súd založil na rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-677/23 zo dňa 23.01.2025. Uvedené je potrebné identifikovať v dôvodoch rozhodnutia súdu prvej inštancie obsiahnutých pod bodmi 22., 25., 26. a 27. Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ nepostačuje, aby si spotrebiteľ sám vyvodil predpoklady použité pre výpočet RPMN, ale tieto musia byť v zmluve výslovne uvedené. Je potrebné uviesť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tomto ohľade stručné, čo ho však nezaťažuje vadou, ktorá by mala za následok porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, keďže je mimo rozumných pochybností zrejmé, že zmluva výslovne a transparentne predpoklady pre výpočet RPMN neobsahuje.

20. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa neuvedenia predbežného právneho názoru súdu, čo podľa žalobcu malo za následok vydanie prekvapivého rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že povinnosť súdu uviesť predbežné právne posúdenie veci vyplýva z ust. § 181 ods. 2 CSP. V prípade, ak sudca dané zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva. Porušenie § 181 ods. 2 CSP žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napríklad v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve zhrnúť svoje návrhy na záver pojednávania a pod. Striktné nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu teda samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je významnou procesnou vadou konania.

21. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/17/2017, v zmysle ktorého ku zhojeniu uvedeného nedostatku dochádza samotným rozhodnutím súdu prvej inštancie, v dôvodoch ktorého v zmysle § 220 ods. 2 CSP je súd povinný o.i. uviesť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosť považuje za preukázanú a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci využil.

22. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 03.02.2025 vyplýva, že súd konštatoval, že na vec bude aplikovať právne predpisy účinné v čase uzatvorenia zmluvy, a to § 52 a násl. Občianskeho zákonníka a zákon o spotrebiteľských úveroch. Je pravdou, že súd prvej inštancie predostrel právny rámec, ktorý aplikoval na zistený skutkový stav. Vyjadrenie predbežného právneho názoru v takejto podobe nemožno označiť ako „zahmlievanie“, nakoľko súd je povinný vždy ex offo podrobiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere skúmaniu neprijateľných zmluvných podmienok a tiež obligatórnych náležitostí zmluvy. Povinnosť

zohľadniť správnu RPMN zo strany súdu ex offa už Súdny dvor mnohokrát judikoval (porov. vec Pohotovosť, rozsudok Súdneho dvora zo 16. 11. 2010, C-76/10, E.:E.:F.:XXXX:XXX). Nejde teda o procesný postup, ktorý by vybočoval z bežnej rozhodovacej praxe súdov. Navyše dodávateľ, ktorý zmluvu sám koncipoval a ktorý ju predložil spotrebiteľovi na podpis, si musí byť vedomý konkrétnych zmluvných dojednaní a tiež toho, či zmluva spĺňa požadované predpoklady, ktoré zákon vyžaduje.

23. K námietke o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

24. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaná ako dlžníčka uzavreli 11.10.2021 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 6.500,- eur.

25. Ako bolo v konaní ustálené, uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľka, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Podľa § 9 ods. 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (11.10.2021), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

27. V kontexte obsahu napadnutého rozhodnutia považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že súd prvej inštancie nesprávne uviedol písmeno označujúce v ust. 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. podmienku zmluvy – uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN ako písm. k), hoci mimo rozumných pochybností je zrejmé, že ide o ust. § 9 ods. 2 písm. h), nakoľko táto skutočnosť vyplýva z ostatného textu rozhodnutia a prijatých skutkových záverov. Okrem toho znenie daného zákonného ustanovenia je totožné, len v čase uzavretia zmluvy označené písmenom h), a nie písmenom k).

28. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (11.10.2021), spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g), až i), l) a p).

29. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

30. Predmetom konania je spotrebiteľský nárok, ktorý je harmonizovaný právom Európskej únie. Rozsudky Súdneho dvora EÚ majú prednosť pred vnútroštátnymi prameňmi práva a v rozsahu, v ktorom vnútroštátne právo im odporuje, má súd povinnosť zdržať sa aplikácie konfliktného vnútroštátneho práva.

31. K údaju o RPMN odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru. Pri údaji o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky.

32. V Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2021 bolo zverejnené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24.02.2021, sp. zn. 7Cdo/183/2020, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril právny názor, podľa ktorého z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení do 31.03.2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet.

33. Je nepochybné, že v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie (03.02.2025) už Súdny dvor EÚ dňa 23.01.2025 rozhodol rozsudkom vo veci C-677/23 o návrhu na začatie prejudiciálneho konania, podaného rozhodnutím Krajského súdu v Prešove z 12.10.2023, ktorý súvisí s konaním A.B, F.B proti Slovenskej sporiteľni, a.s. Z tohto rozsudku vyplýva: „58. Pokiaľ ide o povinnosť uviesť tieto rôzne predpoklady v zmluve o úvere v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, z judikatúry uvedenej v bode 30 tohto rozsudku vyplýva, že táto povinnosť má zabezpečiť, aby sa spotrebiteľ mohol oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami. 59. Toto uvedenie tak musí spotrebiteľovi umožniť overiť, či obchodník správne vypočítal RPMN, a ak nie, uplatniť svoje práva, najmä právo na odstúpenie od zmluvy stanovené v článku 14 smernice 2008/48, pričom lehota na uplatnenie tohto odstúpenia od zmluvy sa predĺži v prípade porušenia požiadaviek stanovených v článku 10 tejto smernice, ako aj ostatných práv stanovených vo vnútroštátnej právnej úprave, ako sankcia prijatá v súlade s článkom 23 uvedenej smernice. 60. V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti, ako je RPMN uvedená v článku 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48 (rozsudok z 09. 11. 2016, Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, bod 70). 61. Na základe tejto judikatúry treba konštatovať, že uvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN v zmluve o úvere má tiež, najmä z dôvodov uvedených v bodoch 58 a 59 tohto rozsudku, pre spotrebiteľa zásadný význam. 62. Keďže neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 09. 11. 2016, Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, bod 71). 63. Vzhľadom na to, že ako bolo pripomenuté v bode 55 tohto rozsudku, predpoklady použité na výpočet RPMN môžu byť zložité, je potrebné ich zrozumiteľne, stručne a výslovne uviesť v zmluve o úvere, pričom samotná možnosť spotrebiteľa identifikovať ich na základe prečítania jednotlivých ustanovení tejto zmluvy nepostačuje. 64. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že predpoklady použité na výpočet RPMN musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy. Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol takto 2. Článok 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, zmenenej smernicou 2011/90, sa má vykladať v tom zmysle, že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy.“

34. Žalobca namietal, že výklad citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ tak, ako ho prijal súd prvej inštancie, môže mať nepriaznivý dopad na ekonomické a právne vzťahy subjektov, ktoré vznikli pred vyhlásením tohto rozsudku a ktoré boli nadobudnuté v dobrej viere. Žalobca však nekonkretizoval o aké nepriaznivé dopady by malo ísť, preto odvolací súd nemohol zodpovedne reagovať na nastolenú námietku, pretože inak by sa pohyboval len v rovine dohadov.

35. Vo svetle citovaného rozsudku Súdneho dvora EÚ je potrebné znenie § 9 ods. 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch chápať tak, že v zmluve musí byť uvedená správna RPMN a zároveň všetky predpoklady, ktoré boli použité na jej výpočet. Ako vyplýva z bodov 5. a 6. odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, právny predchodca žalobcu v zmluve uviedol výšku úveru, počet splátok, výšku mesačnej splátky, ročnú úrokovú sadzbu, RPMN, priemernú hodnotu RPMN, dátum prvej splátky, dátum konečnej splatnosti úveru a iné. Zároveň v čl. V zmluvy uviedol, že Ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Ročná percentuálna miera nákladov sa počíta podľa vzorca v prílohe č. 2 k Zákonu o spotrebiteľských úveroch a na základe údajov platných v čase uzavretia tejto zmluvy. Celkové náklady spotrebiteľa predstavujú súčet úrokov za úver podľa tejto zmluvy. Pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov sa vychádza z predpokladu, že (i) úver je poskytnutý v deň poskytnutia úveru a (ii) v dohodnutej výške (iii) úver sa až do jeho úplného splatenia

úročí fixnou úrokovou sadzbou, (iv) zmluvné strany si riadne a v súlade so zmluvou budú plniť svoje povinnosti a (v) nedôjde k zmene splátkového kalendára. Výška ročnej percentuálnej miery nákladov je uvedená v článku II., bod 2. zmluvy.

36. Predmetné zmluvné dojednania čo do označenia všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN nemožno považovať za zrozumiteľné a jasné, nakoľko dochádza k prehodeniu pomyselnej loptičky na stranu spotrebiteľa, aby si všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN, dohľadal z textu zmluvy. V tejto súvislosti sa žiada, aby veriteľ bol dôsledný a aby spotrebiteľovi poskytol jasný a pochopiteľný obraz o tom, ktoré údaje zo zmluvy sú údajmi použitými na výpočet RPMN.

37. Je potrebné konštatovať, že údaj o predpokladoch použitých na výpočet RPMN v zmluve absentuje. Nie je výslovne uvedené, aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN. Uvedenie údajov o výške úveru, splátky, intervale, počte a termíne splátok, výške úrokov, úrokovej sadzby, atď. na splnenie povinnosti uvedenia všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov nepostačuje. Odvolací súd sa preto stotožňuje so sudom prvej inštancie, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba táto jej povinná náležitosť uvedená v § 9 ods. 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. Účelom tohto ustanovenia je totiž to, aby spotrebiteľ pochopil údaj o RPMN a aby mal informáciu o tom, ktoré údaje sa použijú pre jej výpočet. Je potrebné uviesť, ktoré údaje sú relevantné pre výpočet, a teda pre výšku RPMN, že pri tomto údají sa vychádza z výšky úveru, počtu splátok, výšky mesačnej splátky, či už s poistením alebo bez poistenia a podobne a tieto predpoklady pre výpočet RPMN musia byť v zmluve uvedené prehľadne a transparentne bez ohľadu na to, že jednotlivé údaje uvedené sú, nakoľko ide o povinnú náležitosť zmluvy. Logickým výkladom týchto ustanovení je potrebné dospieť k záveru, že splnením povinnej náležitosti zmluvy vo forme uvedenia všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN nie je, ak jednotlivé údaje potrebné pre výpočet RPMN sú v zmluve uvedené ako iná jej povinná náležitosť, inak by zákonodarca nemal dôvod duplicitne uvádzať pri absencii týchto jednotlivých povinných náležitostí, či už ohľadom výšky úveru alebo výšky a počtu mesačnej splátky, ale aj ohľadom uvedenia všetkých predpokladov pre výpočet RPMN sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

38. V posudzovanej zmluve absentuje uvedenie všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN, a preto zo zákona nastáva fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo znamená, že žalovaná je povinná vrátiť žalobcovi rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru a prijatými splátkami, t. j. v danom prípade sumu 5.415,01 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 01.10.2022 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

39. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti (výrok II.) a v súvisiacom výroku o trovách konania (výrok III.) potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP.

40. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Úspešnej žalovanej žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu právo na náhradu trov odvolacieho konania nepatrí. Na základe toho odvolací súd žiadnej zo strán náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

41. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného

predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).